

ĐỀ 2:

PHẦN 1: ĐỌC HIỂU (3 ĐIỂM)

Đọc văn bản sau và trả lời câu hỏi:

“Tôi tin rằng mái nhà nào cũng có lúc đồng nghĩa với niềm vui và cả sự bình yên. Nhưng bạn của tôi ơi, sự bình yên của nhà không phải là điều có sẵn. “Nhà” là phần cứng, còn sự bình yên, niềm vui, niềm hạnh phúc là phần mềm. Gia đình là phần cứng, còn tình yêu và sự thấu hiểu là phần mềm.

Vậy cho nên, sự bình yên là thứ phải được thiết lập. Nếu ta là một phần của “nhà”, dù chỉ là một phần nhỏ, nếu ta thật mong muốn mái nhà thân yêu của ta có được sự bình yên thì ta phải tham gia vào quá trình thiết lập ấy. Bằng một nụ cười xoa dịu, bằng một câu nói vị tha, bằng sự yêu thương nhẫn nhịn, bằng trái tim sẵn sàng sẻ chia, bằng cái nắm tay thấu hiểu, hay có thể bằng giọt nước mắt... để kéo những trái tim về gần với nhau, để biến “nhà” thành một nơi ta phải luyện tập khi rời xa và luôn mong mỗi khi trở về.”

(Phạm Lữ Ân, Nếu biết trăm năm là bạn hữu, NXB Hội nhà văn, 2013)

Câu 1: (1 điểm)

Chỉ ra 1 thành phần biệt lập và một phép liên kết được sử dụng trong đoạn văn.

Câu 2: (1 điểm)

Nêu nội dung của phần trích trên

Câu 3: (1 điểm)

Trong đoạn văn, người viết nhắc nhở: *“Vậy cho nên, sự bình yên là thứ phải được thiết lập. nếu ta là một phần của “nhà”, dù chỉ là một phần nhỏ, nếu ta thật mong muốn mái nhà thân yêu của ta có được sự bình yên thì ta phải tham gia vào quá trình thiết lập ấy”*. Riêng em, em đã làm gì để thiết lập sự bình yên cho ngôi nhà của mình? Hãy viết về điều này bằng vài câu ngắn gọn.

PHẦN 2: LÀM VĂN (7 ĐIỂM)

Câu 1: (2 điểm)

Tình đoàn Quảng Trị tổ chức chương trình” Trường Sơn – Tiếng gọi non sông” và thấp nên tri ân tại Nghĩa trang Liệt sĩ quốc gia Trường Sơn, nơi yên nghỉ của 10.200 liệt sĩ trên khắp mọi miền đất nước. Hãy viết bài văn nghị luận ngắn trình bày suy nghĩ của em về ý nghĩa tốt đẹp của chương trình này.

Câu 2: (5 điểm)

Trình bày cảm nhận của em về vẻ đẹp của tuổi trẻ Việt Nam trong những năm đất nước có chiến tranh qua các đoạn trích:

(...) Nhân dịp Tết, một đoàn các chú lái máy bay lên thăm cơ quan cháu ở Sa Pa. Không có cháu ở đấy. Các chú lại cử một chú lên tận đây. Chú ấy nói: nhờ cháu có góp phần phát hiện đám mây khô mà ngày ấy, tháng ấy, không quân ta hạ bao nhiêu phần lực Mĩ trên cầu Hàm Rồng. Đối với cháu thật là đột ngột, không ngờ lại như thế(...). Nhưng từ hôm ấy cháu sống thật hạnh phúc. Ở bác vẽ cháu đấy ư? Không, không, đừng vẽ cháu! Để cháu giới thiệu với bác những người khác xứng đáng cho bác vẽ hơn.

(Lặng Lẽ Sa Pa, Nguyễn Thành Long)

Quen rồi. Một ngày chúng tôi phá bom đến năm lần. Ngày nào ít : ba lần. Tôi có nghĩ đến cái chết. Nhưng là một cái chết mờ nhạt, không cụ thể. Còn cái chính: liệu mình có nổ, bom có nổ không? Không thì làm cách nào để châm mìn lần thứ hai? Tôi nghĩ thế, nghĩ thêm: đứng cẩn thận, mảnh bom ghim vào cánh tay thì khá phiền. và mồ hôi thấm vào môi tôi, mẩn mẫn, cát lạo xạo trong miệng.

(Những ngôi sao xa xôi, Lê Minh Khuê)